

„En springpony?“

Jeg sukkede og kiggede ud ad bilens siderude. Den udspekulerede Anna Sophie skulle have en springpony!

Jeg gled ind i min drømmeverden. Jeg forestillede mig hvordan jeg red en svær springbane uden fejl. Tilskuerne jublede, og ud fra højtalerne lød det: *„Og her var det Marie Leopold, en fantastisk rytter som vi forventer os meget af i fremtiden.“*

„Marie? Ma-ri-e! Sidder du nu og dagdrømmer igen?“

Far havde hentet mig fra skole, og jeg havde slet ikke lagt mærke til at han var kørt op ad den lange allé til Birkegården. Han havde parkeret bilen på parkeringspladsen foran en super flot hestetrailer.

Sådan en får jeg også en dag, tænkte jeg.

Min far er dyrlæge og kommer tit på Birkegården, der er en ret populær rideklub. Rytterne sender de-

res syge heste hen til ham på klinikken, og efter behandlingen kommer nogle af hestene så op til os på Møllegården, hvor vi bor. Min mor bestyrer stalden, og det er ikke kun hestene fra klinikken der står der, men også dressurheste som min mor træner. Så jeg er sammen med de skønneste heste hver dag. Jeg har desværre ikke min egen, men jeg rider tit på Daimon, en næsten 20-årig ponyvallak.

„Er det dig der skal undersøge springponyen?“ spurgte jeg far og steg ud af bilen. Jeg havde besluttet mig for at se sandheden i øjnene: Anna Sophie skulle have en springpony, og det måtte jeg bare leve med. Totalt irriterende!

„Nej, det har Felix allerede gjort,“ mumlede han med hovedet begravet i bagagerummet. Far mente Felix Frandsen, en af sine to assisterende dyrlæger på klinikken. „Jeg giver den kun et hurtigt tjek, ellers brokker Etzel sig bare.“

Etzel er Anna Sophies far. Han er advokat og har tonsvis af penge. Heste har han ikke forstand på. Jeg bryder mig lige så lidt om ham som jeg bryder mig om hans datter, der desværre går i samme klasse som mig, 6.A.

Vi forlod bilen og gik hen til stald C hvor springhestene stod. På begge sider af den lange gang stod hestene og gumlede fredeligt på deres hø, og nu og da strejfede min hånd en blød varm mule.

Birkegården er en rideklub med omkring hundrede heste, og der er altid gang i den. Det er ikke ligesom hjemme hos os på Møllegården. Hjemme er der stille og roligt. Min lillebror Viktor farer for det meste rundt udenfor og Alfred, der passer hestene, sidder tit i køkkenet hos min bedstemor og drikker kaffe.

„Hej Marie!“

Jeg fik et chok og vendte mig om og så ind i Jonas' glade ansigt.

„Øh, øhm, hej Jonas,“ sagde jeg og prøvede at lyde cool. Det mislykkedes totalt. Jonas er 14 år og en ret god springrytter. Sidste efterår blev han junior-mester i spring på sin hoppe Panama.

„Hvad laver du her? Er nogen af hestene syge?“ Jonas havde ingen problemer med at føre en afslappet samtale.

„Æhm, nårh ja, selvfølgelig. Nej, altså, ikke syg, bare en springpony som skal tjekkes,“ sagde jeg og stivnede, da jeg kom til at kigge ned på mine gyselige kondisko. Hvor pinligt!

„Er det Figaro?“ spurgte Jonas. Nu vidste jeg hvad genstanden for min misundelse hed. „Han er en rigtig ballademager. Han har vundet mange stævner, men nu er han blevet solgt fordi hans rytter er gået over til større heste.“ Jonas viftede et halmstrå af sin trøje.

„Øh ...“ Jeg kunne bare aldrig finde på noget at sige til én jeg beundrede, og jeg beundrede Jonas. Det ville jeg selvfølgelig aldrig sige til ham, men han er bare så god til at ride – og så ser han vildt godt ud.

„Nå, og hvem har vi så her?“ En skinger stemme rev mig ud af mine tanker. Anna Sophie.

Selvfølgelig skulle hun dukke op lige nu! Som altid så hun dødgodt ud i sine skinnende ridestøvler, lyseblå ridebukser og hvide top. Hendes lyse hår var sat op i en hestehale. Jeg hadede mig selv fordi jeg bare havde hevet noget tilfældigt tøj ned fra hylden i morges. Ved siden af Anna Sophie så jeg ret åndssvag ud i mine gamle cowboybukser og slidte T-shirt.

„Har du set Figaro? Jeg kan næsten ikke vente med at få ham med til springstævnet!“ Anna Sophie var så venlig, at det næsten lød falsk.

„Ja, det har jeg hørt noget om,“ mumlede jeg og fremtvang et „Tillykke.“

„Du må simpelthen bare se ham. Hej, Leopold!“

„Hvor står han henne?“ spurgte far venligt. Lidt for venligt, hvis du spørger mig.

„I en udendørsboks lige derovre,“ sagde Anna Sophie og pegede. „Min far er der allerede.“

Anna Sophie er en rigtig pestilens og skal altid være bedre end andre. Derfor irriterer det hende grænseløst at jeg har redet længere tid end hende og end-

da vundet nogle stævner på gamle Daimon. Hun skal altid lave sjov på min bekostning og fortælle andre hvor god hun er til at ride. Og hvad hun mangler i erfaring, prøver hendes far at råde bod på med sine mange penge.

Og det ser ud til at lykkes for ham!

På vej ud til boksen tænkte jeg krampagtigt på *min* drømmepony. Jeg forestillede mig en højbenet skinnende fuks, som jeg ville døbe 'Diamant' og ... Mine tanker blev afbrudt af Anna Sophies far, og jeg befandt mig igen i mit værste mareridt.

Herman Etzel stod foran en af boksene udenfor. Han havde en pæn jakke på og kørte en hånd gennem sit fedtede pomadehår.

„Her er vidunderet så,“ sagde han og blottede sine lidt for hvide tænder i et forsøg på at smile. Årh, jeg kan bare ikke holde den mand ud!

Min far gav ham hånden, mumlede tillykke og åbnede døren til boksen.

Jeg blev fuldstændig paf: foran mig stod den skønneste pony jeg nogensinde havde set. En skinnende fuks med lange ben og det smukkeste hoved man kan forestille sig. Min drømmepony!

„Er du gal hvor er han skøn!“ udbrød jeg uden at tænke over det.

„Der blev du overrasket hva'? Det er en pony der

kan klare sig på den store springbane, og min far siger at det ikke varer længe før jeg kan komme med blandt de udvalgte." Anna Sophie stillede sig direkte foran mig, sandsynligvis for bedre at kunne nyde sin sejr.

„Nå," sagde jeg stift og stirrede på den superskønne fuksvallak som stod og prustede lidt nervøst bagest i boksen.

Ud over min misundelse fik jeg medlidenhed med ponyen som var blevet solgt fordi dens ejer havde fået en større hest. Jeg var ret sikker på at det kun var et spørgsmål om tid før Anna Sophie også fik en større hest, og Figaro igen blev solgt. Jeg ville i hvert fald ikke give *min* pony væk, tænkte jeg og knyttede hænderne. Hvis jeg da nogensinde fik en, altså.

„Jeg tager ham lige ud så I bedre kan se ham," sagde Anna Sophie glædestrålende og tog grimen af krogen.

Figaro stod stadig i sit hjørne og kiggede nervøst på hende idet hun kom nærmere.

„Kom her, søde ..." I samme øjeblik slog han med hovedet og sparkede højre baghov ind i boksens væg med fuld kraft. Anna Sophie sprang forskrækket tilbage. „Tag det roligt!" hvinede hun.

Det havde Figaro dog ikke tænkt sig. Han vendte bagparten til hende og lagde ørerne tilbage. Jeg kvalte et grin.

Anna Sophie vendte sig og kiggede på os. „Han vil vist ikke," sagde hun ynkeligt.

Etsel var langt fra begejstret. „Sådan nogle numre burde man ikke lade ham slippe af sted med!" spruttede han.

Far, der i lang tid ikke havde sagt et ord, tog grimen ud af hånden på Anna Sophie. „Han er nok en smule nervøs i de nye omgivelser," sagde han.

Han gik ind i boksen og talte beroligende til Figaro, der kiggede mistroisk på ham. Den blev stående og lod far give den grimen på.

„Sådan," sagde han. „Nu kan vi rigtig se på dig."

Far tog ponyen med ud af boksen og tøjrede den til en bom. Han tog et skridt baglæns og studerede den, mens den utålmodigt trippede frem og tilbage. Den var pænt klippet og havde bandager på alle fire ben. En rigtig superpony.

„Det må jeg nok sige. Det er et rigtigt pragteksemplar du har fået fat i her," sagde han til Anna Sophies far. Behøvede han virkelig at være Så ærlig?

„Ja, ikke?" Etsel så tilfreds ud. „Han er ikke billig, men jeg er sikker på at han er alle pengene værd."

„Hvad har Frandsen sagt om ham?" spurgte far.

„Han sagde at røntgenbillederne er helt i top, så jeg skal have ringet til ejeren og sagt at alt er i orden, for der er flere interesserede købere. Jeg ville bare høre din mening først."

Far strøg anerkendende Figaro over ryggen. „Hvis røntgenbillederne er ok, kan jeg ikke se hvad der skulle være i vejen for at købe. Det er virkelig et smukt dyr, og han har bevist sin kunnen hos sin forrige ejer.“

„Der er jo ikke nogen af os der har set ham i bevægelse endnu,“ afbrød Anna Sophie. „Skal jeg ikke lige tage ham med ud? Det kan jo være at der er lidt mere gang i ham end i de gamle rideskoleponyer, ikke Marie?“

Jeg havde holdt mig i baggrunden under hele samtalen, og været travlt optaget af drømmeponyen foran mig.

„Tjoeh,“ sukkede jeg.

„Det lader til at han er kølet lidt ned nu.“ Anna Sophie løste træktovet.

Figaro gik med og opførte sig ordentligt, selvom han var så energisk at Anna Sophie måtte småløbe for ikke at falde. Meget yndefuldt! Vi fulgte efter hende og Figaro hen til Birkegårdens store indkørsel der, som navnet antydede, var flot indrammet af gamle birketræer.

„Jeg lader ham lige trave op og ned ad indkørslen, ik’?“ råbte Anna Sophie og begyndte at løbe, men hun kunne slet ikke følge med Figaro.

Pludselig kom én af de mange Jack Russell-terriere der hørte til på Birkegården springende over vejen.

Figaro blev så forskrækket at han stejlede og sprang til siden. Anna Sophie slap træktovet. Med et opgivende udtryk kunne hun nu blot se til, mens hendes nye pony galopperede ind mellem træerne, ud på asfaltvejen og over på en græsmark. Jeg fik næsten en smule ondt af hende.

„Han løber hen mod springbanen!“ råbte far.

„Årh shit, hvad gør vi?“ snøftede Anna Sophie. Hendes pony galopperede direkte mod springbanen, hvor Jonas i dette øjeblik havde ridetime på sin dejlige skimmelhoppe Panama. Jeg kunne genkende den med det samme, ligesom jeg kunne se at Simon var sammen med Jonas. Simon var en af de bedste ridelærere på Birkegården.

„Marie, kom!“ Far begyndte at løbe, og jeg løb lige bag ham.

Figaro var løbet ind på springbanen og galopperede nu rundt om Panama, der trippede nervøst på stedet. Simon forsøgte flere gange at få fat i træktovet for at få ham til at falde til ro.

Da vi nåede derhen var Figaro faldet lidt til ro og skridtede rundt om Panama med strakt hals. Han forsøgte at snuse til hende, men Simon var lynhurtig og fik fat i træktovet.

„Her har du udbryderkongen!“ grinede han og så på far.

„Der ser ikke ud til at være sket noget med ham,“

råbte far til Anna Sophie og hendes far der kom løbende hen til os.

„Det er nok bedst hvis Anna Sophie ikke tager ham med ud alene,“ sagde Simon over skulderen. „Han er rimelig vild.“

Jeg vendte mig om og så på Anna Sophie. Hun havde tårer i øjnene, og det ville jeg også have haft hvis det var mig.

„Det bliver din opgave at træne ham, Simon!“ sagde Etzel og grinede.

„Det gør jeg gerne,“ svarede Simon og så anerkennende på Figaro.

„Det er godt, for jeg har meldt Anna Sophie til stævnet den 20., så der skulle gerne være styr på sagerne inden da.“ Han kørte en hånd gennem håret for at få styr på det efter løbeturen.

Den 20. var om tre uger! Simon gloede måbende på ham, men sagde ingenting. Man diskuterede ikke med Etzel.

Jeg rystede på hovedet.

Det tog lidt tid før Figaro igen stod i sin boks og vi kunne køre hjem. Jeg kiggede ud på træerne der svajede i vinden, og et øjeblik lignede en af trætoppene omridset af et hestehoved. I min fantasi vendte jeg tilbage til springbanen med oxer, vandgrav og triplebarre, men denne gang var det ikke mig der

blev tiljublet af menneskemængden, men derimod Anna Sophie på sin nye superpony. Forfærdelig tanke!

„Nå, hvad synes du så?“ spurgte far.

„Om hvad?“

„Figaro selvfølgelig. Hvad synes du om ham?“

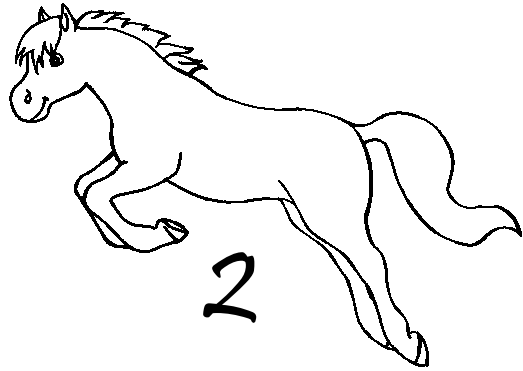
„Han er da meget pæn,“ mumlede jeg.

„Meget pæn,“ grinede far. „Han er en konkurrencepony. Jeg er bare ikke sikker på at Anna Sophie kan klare ham.“

„Hvad mener du? At hun ikke kan nå at blive klar inden den 20.?“ spurgte jeg, med håb i stemmen.

„Det er ikke til at sige. Sådant en pony er ikke lige til at have med at gøre.“ Far kradsede sig på hagen. „Men altså, hendes far har jo penge nok, så det bliver ikke noget problem for ham at betale Simon for kun at bekymre sig om hende og Figaro. Simon er en af de bedste ridelærere jeg kender.“

I det øjeblik gik det op for mig: Anna Sophie kunne opføre sig lige så dumt hun ville. Med den bedste ridelærer og sin fars mange penge, skulle det nok lykkes hende at komme med til stævner og vinde den ene præmie efter den anden. Totalt uretfærdigt!

Hverken far eller jeg sagde noget da vi kørte ned ad den lange brostensbelagte indkørsel til Møllegården. Vi bor et stykke fra landevejen, så hver morgen må jeg løbe den lange vej op ad indkørslen til krydset hvor skolebussen holder.

Jeg tænkte stadig på Figaro. Mit blik gled fraværende hen over hestene der stod på folden langs indkørslen. Der er mange heste tilknyttet Møllegården, og til højre for os stod de et- og toårige unghingste. De var blevet anbragt hos os af deres ejere, indtil de var klar til at blive redet til. Størstedelen af dem var varmloddede, og der var altid gang i dem. Nogle af dem ville blive så gode at de kunne komme med til stævner en dag, men lige nu nød de friheden og tumlede rundt på folden med resten af flokken. Sommetider gik det ret vildt for sig, og mor kaldte dem 'gadedrengene'.

Jeg lænede mig tilbage og så ud på hestene der

græssede og nød livet i den sene eftermiddagssol. Vi kørte forbi en flok hopper og nærmede os gården.

Far parkerede bilen ved siden af vores gamle faldede hestetrailer, og jeg steg ud. På midten af gårdspladsen ligger en kæmpestor gammel møllesten. Det er et minde fra dengang her var en mølle. Møllegården er trelænget, og stuehuset ligger i midten. Det er et flot toetages hus med rødt tag. I venstre længe ligger laden og i højre længe ligger stalden, hvor ridehestene og unghingstene står. Her står også Goldfinger, Landlord og gamle Daimon. Daimon er næsten tyve år gammel og har snart fortjent at komme på pension.

Jeg havde dårligt fået smækket bildøren før Viktor kom ud af stalden med sin røde pony, Plet. Viktor er syv år og han elsker sin walisiske hoppe. Hun er 1,30 meter høj, og hedder Plet fordi hun har en stor hvid plet på maven.

Der lød en voldsom vrinsken fra stalden, og far kneb øjnene sammen. „Hvad er det dog for en larm, Viktor?“

„Nåh, det er bare Goldfinger der brokker sig over at jeg har taget Plet med ud. Det er jo ikke min skyld.“

Goldfinger er en ung dressurhest som mor træner. Hun har store forventninger til ham, og han er så værdifuld at vi ikke tør lade ham stå på fold med de

andre heste, så derfor står han altid i stald. Han er meget glad for Plet, og laver altid en masse vrøvl når Viktor tager hende med ud af stalden.

Far sukkede. „Og hvor er mor?“

„Hun kommer dér,“ sagde jeg.

Mor kom gående med den fireårige skimlede Landlord, der ligesom Goldfinger var hos os for at blive trænet.

„Hej,“ sagde hun. „Viktor og jeg skulle lige til at ride en tur ude på folden. Landlord kunne godt trænge til at røre sig, og Viktor vil ud med Plet. Vil I med?“

„Nej, ikke i dag,“ sagde jeg lidt kort for hovedet. Jeg var endnu ikke kommet mig så meget over synet af Figaro, at jeg bare kunne svinge mig i sadlen på Daimon og tage med på en hyggetur.

„Ok, vi er snart tilbage.“ Mor satte sig til rette i sadlen og ventede på at Viktor blev klar.

Viktor var alt for lille til at ride på Plet, men han ville hellere bide tungen af end at bede andre om hjælp til at komme i sadlen.

Det var noget af et syn at se den store varmblodshest skridte af sted ved siden af den lille pony der var nødt til at trave for at følge med.

„Kommer du med ind i køkkenet og ser hvad bedstemor har lavet til aftensmad?“ spurgte far og gned sig forventningsfuldt på maven.

„Jeg kommer om lidt,“ svarede jeg og rakte ham

min skoletaske. Jeg havde brug for at være lidt alene og smuttede ind i stalden.

Lige inden for døren i den første boks stod Daimon og kiggede forventningsfuldt på mig. Jeg lagde mærke til at han allerede havde fået en del grå hår.

„Nå du,“ mumlede jeg. „Jeg er ked af det, men jeg har desværre ingen godbidder med til dig i dag. Jeg tager nogle med næste gang.“

Jeg fik pludselig dårlig samvittighed.

„Jeg vil godt have dig, det håber jeg at du ved,“ sagde jeg. „Jeg vil bare så gerne springe, og det kan jeg ikke på dig fordi du er blevet for gammel.“

Daimon kiggede på mig med sine store brune øjne og nappede til min T-shirt. Hans mørkebrune pels var dejlig blød og skinnede i lyset fra den sene forårssol der kom ind ad vinduet.

Jeg sukkede og gik hen til boksen ved siden af, hvor Helikon stod og kiggede på mig. Helikon var en forhenværende dressurhest som min mor havde trænet, og han så meget majestætisk ud. Han var kæmpestor og kulsort, og selvom han var 22 år, udstrålede han så meget værdighed, at ingen endnu havde nænnet at flytte ham over til de andre gamle heste.

„Nå, har du stadig ikke fået en ny nabo?“ Jeg strøg langsomt hånden over Helikons mule og kiggede

ind i den tomme boks ved siden af. Den havde stået tom længe.

I et øjeblik så jeg en elegant springpony stå i boksen. Bare min springkarriere dog snart ville komme i gang!

„Du forstår mig godt, ikke?“ sagde jeg, og kiggede på Daimon.

Daimon prustede.

Jeg gik over til stuehuset, åbnede hoveddøren, og blev mødt af den skønneste duft fra køkkenet.

„Kom, Marie!“ råbte bedstemor. „Når din mor og Viktor kommer tilbage, skal vi spise. Jeg har lavet lasagne.“ Bedstemor viftede et par grå hår væk fra ansigtet og rettede på sine briller.

Bedstemor er min mors mor, og da min bedstefar døde for nogle år siden flyttede hun hjem til os. Hun forkæler os med sin gode mad og kogekunst. Madlavning interesserer slet ikke mor, hun vil meget hellere være i stalden hele dagen end at bruge tid i køkkenet.

Jeg forstår hende godt.

Bedste elsker til gengæld at bruge tid i sin køkkenhave og er ikke specielt vild med heste. Hun synes de er alt for store. Det eneste hovdyr hun nærmer sig af egen fri vilje er vores æsel Harry, som hun er meget glad for.

Far var allerede i gang med at dække bord i køkkenet. Når vi spiste aftensmad, var vi der for det meste alle sammen: bedstemor, mine forældre, Viktor, mors lærling Joachim, som vi bare kaldte for Jokke, gamle Alfred der arbejdede i stalden, og jeg selv. Jeg elskede når vi alle var samlet omkring bordet og vi hver især kunne fortælle hvad der var sket i løbet af dagen.

„Skynd dig at snuppe et par tallerkener og hjælp mig,“ sagde far. Han måtte være hundesulten siden det skulle gå så stærkt.

Vi var kun lige blevet færdige da vi hørte hove på gårdspladsen. Mor og Viktor var kommet tilbage og nu kom Alfred og Jokke ind i køkkenet.

Jeg kan rigtig godt lide Jokke. Han er nitten år og ved at uddanne sig til hestetræner. Mor siger at han er den mest talentfulde lærling hun har haft, og han er altid med på sjov og ballade, i modsætning til Alfred. Han siger aldrig noget og ser altid gnaven ud, undtagen når han er sammen med bedstemor. Han beundrer hende meget, men det vil han nok aldrig indrømme.

„Halløj, folkens!“ Døren til køkkenet blev flået op, og ind trampede Viktor.

„Hold da op!“ Far rystede på hovedet. „Kan du ikke skrue lidt ned for charmen, Viktor? Der er altid et værre spektakel når du er i nærheden.“

„Det passer ikke,“ brummede Viktor og trak larmende sin stol ud fra bordet. „Ved du hvad, Jokke?“ sagde han glædestrålende. „Mor har lige været med ude og galoppere, og Plet havde overhovedet ingen problemer med at følge med Landlord, jeg overhalede dem med lethed.“

„Ja, den er god med dig!“ sagde mor og trådte grinende ind i køkkenet. „Er der nogen der vil være sød at fortælle denne her lille bavian, at vi træner dressurheste og ikke væddeløbsheste?“

Et øjeblik efter sad vi alle om bordet og spiste den bedste lasagne i verden. Ingen sagde noget. Det eneste man kunne høre var tilfredse smaskelyde.

Så brød mor stilheden: „Hvordan gik det så på Birkegården? Er Anna Sophies nye pony noget værd?“ Jeg fik næsten min lasagne galt i halsen, og bare tanken om Figaro fik mig til at miste appetitten.

„Joh,“ svarede far uden at se op fra sin tallerken. „Det var en fin pony.“

„Og hvad siger du, Marie?“ spurgte mor. „Kunne du også lide ham?“

„Tjoeh,“ mumlede jeg og skubbede tallerkenen væk fra mig. „Han var da ok.“

„Hvad er der i vejen, Marie?“ brød bedstemor ind. „Kan du ikke lide lasagnen?“

„Øh, jo ...“ begyndte jeg. „Den er rigtig god ... jeg er bare ikke sulten ...“

Mor så undersøgende på mig.

„Er der noget galt?“ spurgte hun.

„Næh,“ mumlede jeg og kiggede på den blomstrede dug.

„Kom nu, ud med sproget.“

„Det er bare fordi, at hvis Anna Sophie må få sådan en dejlig pony, så ...“

„Åh gud, så begynder vi igen,“ sukkede far.

„... ja, så hvad?“ spurgte mor.

Jeg tog en dyb indånding. „Så kan jeg vel også få en? Anna Sophie er lige så gammel som mig, og jeg har endda redet længere tid end hende.“

„Jaså,“ sagde mor bare. „Og det skal selvfølgelig være en rigtig sportspony. Du er jo også allerede 12 år, så den skaffer du let.“

Jeg kunne mærke at mor lavede sjov med mig.

„Marie, stop bare, jeg orker ikke at høre på det i aften,“ sagde far. Det lød som om han kvalte et grin. Jeg kiggede på de andre, men ingen kiggede på mig. Ikke engang Viktor. De var alle sammen pludselig meget optaget af deres mad.

„Må jeg bede om et stykke lasagne mere?“ spurgte Alfred og skubbede sin tallerken hen til bedstemor. Hvorfor fik jeg fornemmelsen af at han prøvede at skifte emne?

„Selvfølgelig, Alfred!“ Bedstemor lagde et stort stykke lasagne på Alfreds tallerken.

Hvad foregik der? Havde de alle sammen rottet sig sammen imod mig? Jeg tog en stor tår vand og stirrede ud i luften.

En times tid senere bankede det på døren til mit værelse. Det var mor.

„Jeg ved godt at det er fredag,“ sagde hun og blev stående i døråbningen. „Men jeg vil gerne have at du laver dine lektier i aften. Du får nok at se til de næste par dage.“

Jeg stirrede forbavset på hende. „Hvorfor det? Jeg kan jo bare lave dem på søndag.“ Jeg laver altid mine lektier i sidste øjeblik.

Mor rystede på hovedet. „Nej, i aften. Jeg vil ikke diskutere det.“

Hvad pokker foregik der? Med sur mine tog jeg min skoletaske frem og satte mig ved skrivebordet.

„Du må også hellere gå tidligt i seng,“ sagde mor. „Vi har meget at lave i morgen.“

Jeg lod som ingenting og koncentrerede mig om det jeg var i gang med. Der er nogle tidspunkter hvor man ikke skal diskutere med mor, og dette her var et af dem. Med et suk stak jeg hånden ned i min taske efter en kuglepen.

Hvad det end var mor havde planlagt for i morgen, så var det altså mig det skulle gå ud over.

Tonsvis af matematikopgaver senere lå jeg på min

seng og kiggede i et gammelt hesteblad. Jeg faldt i staver over et billede af John Whitaker på sin vidunderlige gråskimlede springhest Milton. Det var ikke første gang jeg så billedet, men denne gang kunne jeg ikke få øjnene fra det. Jeg så for mig hvordan Anna Sophie snart ville forcere den ene forhindring efter den anden på sin superpony.

Irriteret smed jeg bladet fra mig, krøb ned under dynen og slukkede lyset. Der var ingen tvivl om at jeg ville få mareridt om Figaro i nat.

Lyden af en bil der kørte ind på gårdspladsen trængte igennem stilheden. Det var sikkert bare en ny patient, så jeg lagde mig til at sove.

„Marie! Ma-ri-e! Vågn nu op!“

Mor stod bøjet over mig og ruskede mig i skuldrene.

Jeg kunne næsten ikke åbne øjnene. „Hvad er der?“

Jeg satte mig op og kiggede på uret. Klokken var kun syv!

„Nej, mor, helt ærligt,“ vrængede jeg og trak dynen op over hovedet. „Det er weekend!“

„Jeg sagde jo til dig i går aftes at vi får travlt i dag,“ sagde hun og trak dynen af mig. „Skynd dig lidt!“

Jeg rejste mig og tog en trøje og et par gamle cowboybukser på og gik ned i køkkenet.

Mine forældre, Viktor og min bedstemor ventede allerede på mig. Viktor så ud som om han var ved at sprænge af spænding, men han sagde ikke noget, og far holdt et vågent øje med ham. Hvad pokker foregik der?

„Tag sko på, vi skal ud i stalden,“ sagde mor og gik i forvejen sammen med de andre. „Vi kan spise morgenmad senere.“

I stalden? Jeg fattede ikke en meter.

Var de alle sammen blevet fuldstændig skøre?

„Okay,“ mumlede jeg og gik ud til døren og tog mine ridestøvler på.

Jeg fulgte efter de andre over gårdspladsen og ind i stalden, hvor Daimon og Helikon stod. De kiggede nysgerrigt på os og undrede sig sikkert over hvad vi lavede der så tidligt.

„Er der nogen der gider fortælle mig hvad vi laver herinde?“ spurgte jeg. „Hvad er det der er så vigtigt at det ikke kan vente?“

Mor vendte sig og smilede til mig.

„Den dér,“ sagde hun og pegede på den tomme boks ved siden af Helikons.

Boksen var dog ikke tom mere, og jeg gik langsomt hen mod den.

En nøddebrun pony med pjusket pels løftede nysgerrigt hovedet og kiggede på mig. Jeg kunne næsten ikke se dens øjne for den tykke sorte pandelok.

Ponyen havde brede forhove, der gjorde at den så platfodet ud.

„En pony?“ sagde jeg og så på mor. „Hvad laver den her? Er den syg?“